

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/2/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5714211600
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Cabadajová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5714211600.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dagmar Cabadajovej a členov senátu JUDr. Miroslava Jamricha a JUDr. Gabriely Veselovej, v právnej veci žalobcu: Slovenská sporiteľňa, a.s. so sídlom v Bratislave, Tomášikova 48, IČO: 00 151 653 zastúpeného JUDr. Pavlom Novákom, advokátom, so sídlom v B., F. X, proti žalovanému: F. B., nar. XX.X.XXXX, bytom XXX XX L. K. XXX, v konaní o zaplatenie 2 483,11 € s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 10C/106/2015-115 zo dňa 9.7.2015, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.483,11 € spolu s 11,75 % úrokom zo sumy 1.786,62 € od 22.8.2014 do zaplatenia a 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 2.351,28 € od 22.8.2014 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume 410,80 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Okresný súd svoj rozsudok odôvodnil poukazom na vykonané dokazovanie, na základe ktorého dospel k nasledovným skutkovým a právnym záverom:

Žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník dňa 02.10.2007 uzavreli zmluvu o splátkovom úvere č. 0352741566, na základe ktorej žalovanému bol poskytnutý bankou úver vo výške 67.000,- Sk, a to ako spotrebný bezúčelový úver pri premenlivej výške úrokovej sadzby 11,75 % v deň uzatvorenia úverovej zmluvy, poskytnutý jednorázovo a bezhotovostne za spracovateľský poplatok 2.000,- Sk z prostriedkov úveru a poplatok za správu úveru 60,- Sk mesačne. Pri výške splátky 1.019,- Sk mesačne, splatnosti prvej splátky k 20.11.2007 a pri konečnej splatnosti úveru 20.09.2017. Periodicita a splatnosť splátok bola dohodnutá ako mesačná k 20-temu dňu v kalendárnom mesiaci. Ročná percentuálna miera nákladov bola stanovená na 15,20 %. Žalovaný súhlasil s tým, že banka pri splácaní pohľadávky vykonávala inkaso z inkasného účtu vo výške splátok. Zo záverečných ustanovení zmluvy vyplývalo, že žalovaný sa oboznámil so súčasťami úverovej zmluvy, ktoré sú všeobecné obchodné podmienky, banky, úverové podmienky, sadzobník a podmienky určené zverejnením, súhlasí s nimi a zaväzuje sa ich dodržiavať.

Ako potom súd zistil z prehľadu o transakciách na úverovom účte je skutočne pravdou, že posledná splátka, ktorú žalovaný poslednú splátku úveru zaplatil dňa 15.02.2012. Po tomto dátume už žiadnu splátku úveru nezaplatil a od tohto momentu ako vyplýva z prehľadu o transakciách na úverovom účte urobenom až do 19.08.2014 sa mu pripisovali úroky z omeškania, riadne úroky a do 20.04.2013 aj poplatok za správu úveru. Je teda zrejmé, že v čase, keď banka v zmysle § 52 ods. 9 Občianskeho

zákonníka pristúpila k zosplatneniu úveru a žalovaného na túto skutočnosť na túto skutočnosť upozornila listom zo dňa 28.05.2014 bol už žalovaný vyše roka v omeškaní s úhradou ďalšej splátky, ktorá mala byť zročná 20.02.2012. Žalovaný totiž neprodukoval dôkaz preukazujúci, že by po 20.02.2012 ešte žalobcovi na úhradu dlhu poskytol nejaké plnenie. Listom z 27.06.2014, ktorý bol žalovanému doručený 02.07.2014 po tom banka vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru a žiadala zaplatiť sumu 2.425,61 €.

Podľa presvedčenia súdu banka konala v súlade s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v zmysle, ktorého, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí 3 mesiacov od omeškania od zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

Pohľadávka žalobcu, ktorá pozostávala zo sumy 1.786,62 € titulom dlžnej úverovej istiny, zo sumy 516,82 €, ktorá predstavovala riadne úroky, zo sumy 131,83 € predstavujúcej úroky z omeškania vyčísľované od 20.02.2012 do 20.08.2014 a z nároku na poplatky vo výške 47,84 €, ktoré boli požadované do 20.05.2013, nachádza oporu v zmluve a aj v prehľade o transakciách na úverovom účte a premlčaná nie je.

Súd sa nestotožňuje s názorom žalovaného, že by úverová zmluva, ktorá bola uzavretá v roku 2007 nemala náležitosti požadované vtedy platným zákonom o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z.z. Náležitosti tejto zmluvy vymedzovalo ust. § 4 citovaného zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože je nesporné, že úver poskytnutý žalovanému mal charakter spotrebiteľského úveru. Podľa presvedčenia súdu uzavretá úverová zmluva bola platná, a preto existuje právo žalobcu domáhať sa plnenia z úverovej zmluvy a nielen plnenia titulom bezdôvodného obohatenia, ktoré by žalobcovi prináležalo, ak by šlo o plnenie poskytnuté na základe neplatnej zmluvy, tak ako to konštatoval vo svojom odpore žalovaný.

V čase, keď úverová zmluva vznikla platili ust. § 4 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v zmysle, ktorých musela mať písomnú formu, musela obsahovať náležitosti uvedené v ods. 2 a 3, pričom pri nesplnení podmienok podľa ods. 2 a 3 v zmysle ust. § 4 ods. 4 zákona o spotrebiteľských úveroch účinného k 02.10.2010 bola zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať. Bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru spôsobovala v tom čase len absencia údajov RPMN, ktorá ale nie je nedostatkom preskúmvanej zmluvy.

V zmysle § 4 ods. 5 citovaného zákona od spotrebiteľa nemohol veriteľ požadovať úrok, alebo poplatky, ktoré neboli uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

Podľa presvedčenia súdu tu však opätovne nejde o takúto situáciu, úroky boli v zmluve dohodnuté a jej súčasťou boli aj všeobecné obchodné podmienky banky a tie úročenie upravovali v článku 7.4. spôsobom, v ktorom súd nevidel porušenie zákona. Banka bola oprávnená úrokovú sadzbu, ktorá je premenlivá určovať v aktuálnej výške zverejnením a tiež pravdou, že žalovaný v zmysle článku 16. 1.4. všeobecných obchodných podmienok žalobcu ako spotrebiteľ bol oprávnený v lehote 15 dní odo dňa účinnosti zmeny sadzobníka, v ktorom boli zverejňované úroky banky, písomne odstúpiť od zmluvy s okamžitou účinnosťou.

V konaní nebol produkovaný dôkaz, že by bol žalovaný predmetné právo využil.

Pokiaľ ide o námietku premlčania, ktorú vzniesol žalovaný v odpore, súd sa s takýmto názorom nestotožnil, žaloba bola podaná 27.08.2014 a s prihliadnutím na všeobecnú 3 ročnú premlčaciu dobu, v ktorej sa mohli premlčovať nároky banky ako veriteľa vo veci spotrebiteľského úveru poskytnutého žalovanému v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka, (ktorý je nutné aplikovať na tento právny vzťah vzhľadom na ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka) mohli by byť premlčané nároky žalobcu, ktoré sa stali zročné pred 27.08.2011. Ako však žalobca uviedol a ako vyplynulo z prehľadu v transakciách na úverovom účte, nároky na istinu, úroky, úroky z omeškania boli v rámci nárokov na zaplatenie istiny, úrokov, úrokov z omeškania a poplatkov boli uplatňované len tie nároky, ktoré vznikli po nezaplatení splátky, zročnej 20.02.2012 a je preto vylúčené, aby tieto nároky mohli byť premlčané, keďže boli uplatnené v priebehu 3 ročnej premlčacej doby, ktorá plynula od ich zročnosti.

Žalobca má nárok aj na dohodnuté poplatky za správu úverového účtu, nakoľko zákaz požadovať od spotrebiteľa úhradu poplatkov a náhradu nákladov, alebo inú odplatu za vedenie, evidenciu, alebo správu spotrebiteľského úveru, alebo účtu, alebo zrušenie účtu, na ktorom je vedený spotrebiteľský úver, a ktorého zriadenie, alebo vedenie je podmienkou poskytnutia spotrebiteľského úveru, alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru za ponúkaných podmienok bol vnesený novelou zákona o spotrebiteľských úveroch vykonanou zákonom č. 132/2013 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť 10.06.2013. Žalobca uplatňoval nárok na poplatky, ktoré boli zročné do mája 2013 vo výške 47,84 €. Podľa presvedčenia súdu uplatňoval ich v súlade so zákonom. Nárok žalobcu na zaplatenie úverovej istiny vo výške 1.786,62 € a riadnych úrokov vo výške 516,82 € nachádza právnu oporu v ust. § 497 a nasl. Obchodného

zákonníka, teda v ustanoveniach v úverovej zmluve, ktorá predstavuje základný právny rámec pre úpravu úverového vzťahu.

Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

Nárok žalobcu na úroky z omeškania nachádza právnu oporu v ust. § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka v znení účinnom vo februári 2012, keď už bol žalovaný v omeškaní s úhradou splátok a žalobca mu začal účtovať úroky z omeškania.

V zmysle ust. § 369 ods. 1, vtedy platného Obchodného zákonníka (zákon č. 513/1991 Zb.), ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku, alebo jeho časti, je povinný platiť z nezaplatennej sumy úroky z omeškania dohodnuté v zmluve. Ak úroky z omeškania neboli dohodnuté, dlžník je povinný platiť úroky z omeškania podľa predpisov občianskeho práva. Ak záväzok vznikol zo spotrebiteľskej zmluvy a dlžníkom jej spotrebiteľ, možno dohodnúť úroky z omeškania najviac do výšky stanovenej podľa predpisov občianskeho práva.

Je zrejmé, že žalobca vyhlásením určil úroky z omeškania, (čo preukázal aj sadzobníkom od 14.07.2009) vo výške 8 % ročne a následne od 15.03.2013 vo výške 5 % ročne. Žalobca tým, že od 14.07.2009 určil výšku úroku z omeškania vo výške 8 % reagoval na vtedy platné limity stanovené nariadením vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka a na skutočnosť, že výška úrokov z omeškania aj v roku 2011 bola o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Ak v roku 2013 uplatňoval nárok na úroky z omeškania vo výške 5 % ročne, opäť ich uplatňoval v súlade s limitmi stanovenými týmto vykonávacím nariadením, nakoľko od 01.02.2013 výška úrokov z omeškania bola novelizáciou Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. vykonanou Nariadením č. 20/2013 stanovená tak, že bola o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, avšak toto sa vzťahovalo len na záväzkové vzťahy, ktoré vznikli od 01.02.2013. Ak záväzkový vzťah vznikol pred 01.02.2013 výška úrokov z omeškania sa riadila podľa predpisov účinných k 31.01.2013 aj za dobu omeškania po 31.01.2013. Je zrejmé, že záväzkový vzťah medzi účastníkmi konania vznikol pred 01.02.2013 a teda žalobca požadoval úroky z omeškania vždy v sledovanom období nižšie ako boli limity stanovené občianskoprávnymi predpismi. Za takýchto okolností po tom je dôvodný aj nárok žalobcu na zaplatenie poplatkov za správu úveru spolu vo výške 47,84 € tak, ako boli pripisované od 20.02.2012 do 20.08.2014, pretože nárok na ňu nachádza priamo oporu v úverovej zmluve a žalobca uplatňoval len do obdobia, keď ich podľa zákona o spotrebiteľských úveroch uplatňovať mohol.

Súd preto žalobe vyhovel a žalobcovi priznal popri sume 2.483,11 € aj 11,75 % zmluvný úrok z úverovej istiny vo výške 1.786,62 € od 22.08.2014 až do zaplatenia úverovej istiny a 5 % úrok z omeškania ročne zo sumy 2.351,28 €, čo predstavuje súčet úverovej istiny, zmluvných úrokov a poplatkov (bez sumy 131,83 €, teda bez vyčíslených úrokov z omeškania, ktoré boli priznané v sume 2.483,11 €), čím žalobe v celom rozsahu vyhovel.

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a žalobcovi, ktorý bol v konaní plne úspešný priznal právo na náhradu účelne vynaložených trov konania. Trovy žalobcu pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku zo žalobného návrhu v sume 148,50 € a z trov právneho zastúpenia vyčíslených a priznaných podľa Vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb vo výške 262,30 €. Trovy právneho zastúpenia sú tvorené odmenou právneho zástupcu žalobcu za 2 úkony právnych služieb po 101,25 € a režijným paušálom za 2 úkony právnej služby po 8,04 € ako aj s 20 % DPH. Spolu predstavujú sumu 262,30 € a spolu trovy konania predstavujú sumu 410,80 €.

V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku súdu prvého stupňa podal odvolanie žalovaný. Navrhoval odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Vo svojom odvolaní poukazoval na to, že sa s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa nestotožňuje a to z dôvodu, že okresný súd nesprávne posúdil skutkový stav, keďže úrokovú sadzbu považoval

za úrok, čo sú však dva rozdielne pojmy. Nesprávne sa zaoberal poplatkom za poskytnutie úveru a za správu úveru. Pokiaľ ide o RPMN, tak poukázal na výpočet uskutočnený internetovou kalkulačkou, pretože prvostupňový súd opätovne nesprávne postupoval, pričom poukázal na správnosť rozsudku Krajského súdu v Prešove v zmysle záverov, ktorého uvedenie správnej RPMN spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. V neposlednom rade sa jedná o klamanie spotrebiteľa a takéto konanie v právnom štáte nemôže požívať právnu ochranu. Ďalej uvádzal, že súd prvého stupňa svojim rozhodnutím porušil práva žalovaného ako spotrebiteľa vzhľadom k tomu, že v predmetnom konaní neaplikoval Chartu základných práv EÚ, smernicu Rady 93/13/EHS a zákon o ochrane spotrebiteľa. V tejto súvislosti poukázal na rozsudku Súdneho dvora EÚ. Má za to, že prvostupňový súd nedostatočne zistil skutkový stav a neposúdil nárok uplatnený žalobcom v zmysle § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, čo do neprijateľnej zmluvnej podmienky, poplatku za poskytnutie úveru, ako aj poplatku za správu úveru, nesprávne uvedenej RPMN a taktiež sa nezaoberal prijateľnosťou ďalších zmluvných podmienok ako sú poplatky za upomienky, aplikáciu Obchodného zákonníka, ako aj rozhodcovská doložka, atď. Neposúdil všetky uvedené skutočnosti ani v kontexte udržiteľnosti zmluvy ako celku.

K odvolaniu žalovaného proti rozsudku súdu prvého stupňa podal písomné vyjadrenie žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Navrhoval odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť v súlade s ust. § 219 ods. 1 O.s.p. Vo svojom vyjadrení uviedol, že právo banky požadovať od dlžníka úhradu spracovateľského poplatku za výkon bankových činností je štandardný a obvyklý v bankovej praxi a to nielen v podmienkach SR, ale celej Európskej únie. Spracovateľský poplatok, t.j. poplatok za poskytnutie úveru je spojený najmä s reálnym zabezpečením finančných prostriedkov pre klienta, ale predstavuje aj náhradu reálne vynaložených nákladov banky spojených s poskytnutím úveru. V tejto súvislosti jediný, čo môže súd preskúmať, je určitosť, jasnosť a zrozumiteľnosť dojednania o spotrebiteľskom poplatku. Z dojednania obsiahnutého v čl. I. ods. 1 úverovej zmluvy je nepochybné, že ide o spracovateľský poplatok, aká je jeho výška a kedy je splatný. Poplatky za správu úveru boli splatné ku koncu mesiaca a dňom ich splatnosti sa stávali súčasťou istiny. Výška poplatku za správu úveru bola dohodnutá vo výške 60,- Sk/1,99 €. Výška poplatku za správu úveru sa zmenila na základe zmeny sadzovníka platného od 1.10.2010 na sumu 2,99 eur mesačne. Odporca svoje právo odstúpiť od zmluvy o úvere v zmysle bodu 16.1.3. všeobecných obchodných podmienok z dôvodu nesúhlasu so zmenou sadzovníka nevyužil a od zmluvy neodstúpil. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ a na skutočnosť, že od mája 2013 si prestal voči žalovanému poplatok za správu úveru uplatňovať. Zmluva o úvere obsahovala údaj o RPMN, pri výpočte ktorého postupoval v súlade s § 3 ods. 7 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona SNR č. 71/1986 Zb. o slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov a to v nadväznosti na § 4 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch. Pri výpočte aplikoval vzorec účinný od 1.7.2006, ktorý bol zavedený novelou zák. č. 264/2006, ktorým sa mení a dopĺňa zák. č. 258/2001 o spotrebiteľských úveroch. Pri uzatváraní zmluvy postupoval v súlade s právnym poriadkom a neboli ustanovené žiadne také podmienky v zmluve, ktoré by obchádzali Občiansky zákonník alebo iné právne predpisy za účelom znevýhodnenia spotrebiteľa alebo vzdania sa jeho práv.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok v intenciách uvedených v ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a postupom v zmysle ust. § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s ust. § 214 ods. 2 O.s.p. bez nariadenia úsntheo pojednávania rozsudok okresného súdu potvrdil v súlade s ust. § 219 ods. 1,2 O.s.p.

V zmysle ust. § 219 ods. 1 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

V zmysle ust. § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, prislúchajúceho spisového materiálu, vyhodnotení toho, čo uviedli v rámci odvolacieho konania účastníci konania ako aj vo svojich vyjadreniach k odvolaniam konštatuje, že prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 132 a nasl. O.s.p. a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na citované ust. § 219 ods. 2 O.s.p., keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzuje sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. Rozhodnutie

prvostupňového súdu zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil.

S rozhodnutím prvostupňového súdu, právnym posúdením veci, ako aj zdôvodnením rozsudku sa odvolací súd plne stotožnil a v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. na tento poukazuje. Odvolateľ k veci samotnej neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa prvostupňový súd nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav a následné prijaté právne závery. Pretože prvostupňový súd sa vysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré boli uvedené v podanom odvolaní a na ktoré poukazoval žalovaný aj v priebehu prvostupňového konania, odvolanie nepovažoval odvolací súd za dôvodné.

S poukazom na vyššie uvedené závery odvolací súd neuznal opodstatnenosť argumentácii odvolateľa, na ktorých založil svoje odvolacie dôvody, a preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd aplikoval ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. s tým, že žalobca si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil.

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.